

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Quod rationibus naturæ humanæ nomen sponsæ conueniat Deo vnitæ.
Sermo VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

opera commendari aut excusari quia alter ad Deum aut virtutem fuerunt affecti, atque nos homines imperfecti, quæ in nobis non solum non toleranda, sed etiam damnanda forent atque punienda. Videte Iob, quomodo loquatur Deo? Cui nostrum sic loqui liceret? Et quare non licet, nisi quia non sumus ea perfectione & innocentia, qua ipse fuit? Atque idem eius amici illi tres, qui illum blasphemiam arguebant, quandoquidem & verba eius hanc sonare videbantur, inferioris cognoscuntur fuisse perfectionis, nec mala loquuti sunt ipsi, licet Iob arguentes: quin potius errauerunt, quod Iob iuxta suam mensuram aestimabant, & blasphemantem aut presumptuosum putabant, quem non intelligebant. Non licuisset illis profecto loqui quemadmodum Iob, quia reuera in illis, ut etiam in nobis imperfectis foret blasphemiam presumptiove, eadem loqui, quæ Iob non ex blasphemia, sed sanctè loquebatur, propterea quod in Iob esset innocentia, sinceritas, sanctitas atque conscientiam maior securitas, unde excusabatur. Alio enim corde loquebatur Iob, alio eius amici intelligebant. Adde quod Iob aliam quoque loquendi habuit causam, à qua sumus nos alieni.

Ad hunc modum B. Maria hic non iactanter, sed pro virtutis magnificentia (quæ humilitatem non lædit) dicebat: *Respexit humilitatem ancilla sue Deus*, Luc. 1. &c. *Beatam me dicent omnes generationes, quia fecit mihi magna qui potens est*, Alia sunt enim exercitia, alij sermones, alia opera eorum, qui incipiunt: alia eorum, qui proficiunt: alia perfectorum. Accedit quod & perfectorum quidam ad vitam actiuam, alij ad contemplatiuam, alij ad anachoresim quidam ut multis proficiunt, ad eruditionem: nonnulli, ut singularem in ipsis munificentiam suam Deus ostendat, constituuntur. Quorum quilibet donis singularibus suæ vocationi idoneis exornatur. Ipsi itaque licet in donis dispares, licet non eadem via incedentes, in eo tamen, quod Deum quærunt, Deum amant, Deum cuncti intendunt, habentur similes. Quos nostrum est venerari, non actus eorum discutere: nostrum imitari, non aspernari, præstante Domino nostro Iesu Christo, qui est benedictus in secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

Quod rationibus naturæ humana nomen sponsæ conueniat Deo unitæ.

Sermo VI.

Simile est regnum cælorum homini patri familias qui fecit nuptias filio suo. Matthæi 22. Charissimi fratres, festum beatissimæ Virginis Dei matris celebrantes, ad eius honorem modicum dicamus. Hæc enim est eius festiuitas, qua ipsa ex humillima virgine in Dei matrem, ut electa ab æterno fuerat consecrata est. Ipsa ad altissimum gradum perfectionis ad præminentiam cuiuscunque dignitatis hodie super omnes mulieres exaltata est. Esse nanque matrem Dei, tanta est dignitas, secundum Anselmum, ut maior esse in creatura non possit. Quemadmodum autem ipsa exaltata est, ita Dei filius humiliatus est. Deus nanque homo factus est, idque propter nos. Ineffabile est, in- Ioan. 1. comprehensibile est, cum dicitur: Deus homo factus: Nam etsi magna valde sit dignitas esse matrem Dei, multo tamen profundior est humilitas, Deum factum

Phil. 2.

Rom. 8.

Nuptie inter
filium Dei
& naturam
humanam
factæ quæ
sint.

Sponsæ no-
men quibus
rationibus
conueniat
naturæ hu-
manæ.
Luc. 1.
Genes. 2.
Ephes. 5.

Pœnitentia
ad mortem
vique prote-
lata, cur fa-
ctuosa sit.

Dignitas
quanta na-
turæ huma-
næ collata
sit.

factum esse homine. Gratulemur igitur pijsimæ matris excellentiæ ac digni-
tati, sed non minus gratias agamus diuinæ charitati, qua semetipsum exami-
nauit propter nos formam serui accipiēs, vt ex nobis non modo seruis, sed
inimicis suis faceret amicos, filios adoptiuos & hæredes regni sui. Itaque ho-
die dissidium illud, quod inter Deum & hominem fuit, ablatum est, pax in-
flaurata, reconciliatio consummata. Siquidem non solum propter nos ho-
die Deus factus est homo, verum hoc ipso quoque, post aliquot annos, die
Deus homo propter nos passus & mortuus est. Verum, quia de nuptiis præ-
miseram in themate, idcirco quæ istæ sint nuptiæ, dicendum est, Nam homi-
nem patrisfamilias, Deum nobis patrem, qui homo propter humanitatem
est, clemētiam & misericordiā hic dicitur, significare dubium nō est. Hic na-
que Deus pater hodie nuptias fecit filio suo, quia naturam sibi humanam
tanquam sponsam in vtero Virginis copulauit. Ex duabus nanque naturis,
diuina & humana vnus Emanuel, vnus Christus in vtero Virginis factus est.
At dicit quispiam fortasse: Quæ hæc similitudo nuptiarum ad Dei incarnati-
onem? Respondendum, rationibus non paucis congruere hanc similitudinē.
Nam sicut in matrimonio quouis vtriusque consensus est necessarius, ita Dei
filius absque consensu benedictæ Virginis (licet nihil eiusmodi illa de se op-
nata fuerat, sed tamen quia typum personamque vniuersi generis humani
exprimebat) noluit in eius vtero sociare sibi naturam humanam, ad eā ve-
nisi consensisset: *Eccē ancilla Domini*, inquit Deus non fuisset incarnatus.
Deinde sicut in matrimonio tantus est amor inter sponsum & sponsam vter
sponso quolibet dictum sit, quod relictis patre & matre adhærebit vxori: sic
ita filius Dei suæ sponsæ amore captus descendit in terras multique annis du-
ra & aspera famem & sitim, æstum & gelu, opprobria & derisiones, vulnera
& verbera: tandem ignominiosissimam mortem pro eadem sustinuit. Hæc
tamen omnia parum existimans præ amoris magnitudine. Erubescamus cha-
rissimi, quod tanto tamque fideli amatore ingrati tudinem, transgressions
beneplacitorum eius, iniuriam & contemptum pro tanto amore & beneficijs
rependimus. Væ nobis si in extremis vitæ sic inueniemur ingrati: Nemo
confidat de contritione & pœnitentia futura. Pœnitentia enim in hominibus
huiusmodi nouissima æstimatur sæpenumero magna, atque propterea,
quod cum multis lachrymis magnoque fiat eiulatu, tanquam optima lauda-
tur, cum tamen coram Deo sit nullā: quādoquidem nō ex charitate, qua do-
leat se Deum offēdisse sed ex priuato nascitur amore, quo videlicet dolet ho-
mo, quod sibi malum fecit, sibi que ipsi peccando malum atque damnationē
perpetuam comparauit: idēd de peccatis nihil hæc delet tristitia. Quæ tanquā
distat à vera contritione, quæ ex charitate oritur, & qua doletur præcipue
pro Dei offensione, quā tum distat à terra cœliam. Tertia vxor in matrimo-
nio summum à marito consequitur honorem. Ea propter vxor licet parum
nobilis, si regi despōdeatur, efficitur regina. Hoc modo, maximam humanæ
natura dignitatē adepta est ex incarnatione filij Dei. Quæ n. maior potest esse
dignitas, quæ incarnatione Dei filij naturæ collata est humanæ videlicet
hominē esse Deū? Igitur charissimi fratres nō scēdemus quæso hæc nobilitatē,
non amittamus hanc dignitatē nostram, vt relicto optimo, nobilissimo,
omnipotenti Deo, subijciamus nos vilissimo peccato, aut vt prostituamus nos

nos tyranno, & crudelissimo hosti nostro diabolo. Tunc autem subijcimus, tunc prostituimus, dū timore Dei abiecto, dæmonis suggestionibus acquiescimus. Quarta, sicut ad vnum hominem in matrimonio generandum conueniunt duo, qui, iuxta testimonium Apostoli, *erunt in carne vna*, ita ex natura diuina & humana spiritali matrimonio vnus nascitur Christus, vnus Emanuel, Deus homo. Quinta, quemadmodum à sponso sponsa multis donis, xenijs ac muneribus in amoris testimonium, atque in fidei pignus datur, ita natura humana, hoc est, anima quæuis casta, quæuis sancta, munera ac dona recipit à Christo gratiarum & gloria. Multæ enim erunt & sunt beatæ animæ, quæ longe potioribus donis gratiarū excedunt quoscunque, aut saltem multos angelos in gratia & gloria. Nec tamē inde erubescit, nec inuidet angelica natura sorori suæ id est, humanæ naturæ, quia videt eam Deo desponsatam in Christo sibi quæ incomparabiliter prælatam. Charissimi fratres, satagite, vt vnusquisque castam, fidelem, amantem atque obedientem exhibeat animam Deo, tanquam sponsam ornatam viro suo. Alioqui si desiderata moriua sectata fuerit, iudicabitur adultera. Super omnia nāque Deus diligit ac quærit in anima fidelitatem, puta hanc, qua seipsam, hoc est, suum commodum, sui honorem, sui æstimationem, suam pacem, suam quietem, anima non quærat, sed post habita potius seipsa, aut sui omnino oblita, solū Dei sponsi sui intendat ac quærat beneplacitum & honorem. Hunc enim solū honoratum, non contemptum desiderat sponsa quæuis fidelis, pro hoc solo zelatur sui immemor: quandoquidem & se & omnia sua illi commisit, eius prouidentia securissima credens & bonitati, quod tāto copiosius sibi ab eodem prouideatur, tanto felicius dirigatur, quanto minorem ipsa sui curam gesserit, hoc est, quanto pro Dei honore & beneplacito se totam impenderit, illique omnem sui curam reliquerit. Hanc, inquam, fidelitatem Deus in anima tanquam in sponsa sua diligit ac quærit: Quare charissimi, omnes inclinationes, omnes affectiones nostras, quibus tenemur, quibusve trahimur ad creaturas rescindamus, & mortificemus, vt ab omni occupatione cordis inutili, ab omni quoque affectione cordis ad creaturā quamlibet, cuius scopus, finis atque contemplatio non est Deus, nudi, expediti ac liberi, soli eidē spōso nostro Deo inhæreamus, qui est benedictus in secula, Amen.

Diabolo
quando se
prostituat
homo.
1. Cor. 6.

2. Cor. 11.
Apoc. 21.
Fidelitas: em
eiusmodi
anima spōse
suo celesti
exhibere de-
beat.

IN SOLENNITATE RESURRECTIONIS
Domini nostri Iesu Christi.

De gaudijs beatissima matris ex filij resurrectione.

Sermo 1.

Regina cœli letare, alleluia, quia quem meruisti portare alleluia: resurrexit sicut dixit, alleluia. Canticum est primum quidem ab angelis deinde etiam ab omni Ecclesia celebratum. Nemo fratres charissimi miretur, quod à benedictæ Virginis gloriosæ matris Dei alloquio exordiar, & primum sermonis verbum cum festiuitas sit filij, dedicem matri. Quia si in corda nostra oculos retorqueatis, probabit in vobismet ipsis, quam suaue quamque iucundum sit nunquam Virginis